

traadte i sin fulde Kraft i Aaret 1905, saa vilde blandt de Enker, der maatte fratræde, være en, der var over 80 Aar, og en anden, der var over 70. Det gælder om alle de Enker, der drive Apoteker, at de ere usagkyndige, men oven i Købet usagkyndige Damer i en Alder af 70—80 Aar, der vel at mærke have fuld Dispositionsret over Apoteket, medens Bestyrerne ikke have den egentlige Dispositionsret, maa jo siges ikke at kunne give den Garanti for Befolkningen, som man fra alle Sider har været enige om, at det var ønskeligt, at Befolkningen kunde faa.

Det var de to Hovedpunkter, som jeg ved første Behandling ønskede at fremdrage her i Tinget, idet jeg ønsker Enkelthederne overladt til Overvejelse i det Udvalg, der formentlig bliver nedsat. Spørgsmaalene om: hvorvidt er det den rigtige Vej, som man er inde paa, idet man i stigende Grad giver Enker Tilladelse til at fortsætte Driften af Apoteker, og hvorvidt er det rigtigt, at Centraladministrationen vedblivende stiller sig uvenligt over for Spørgsmaalet om at oprette subventionerede Apoteker i fattige Egne med en spredt Befolkning. Jeg skal saa blot ganske i Forbigaaende i Forbindelse med, at jeg fremdrager disse to Punkter, tillade mig at forespørge den ærede Minister, om Ministeren er opmærksom paa, at Loven af 1895 sker Fyldest, ogsaa med Hensyn til at Afgiften skal endelig fastsættes efter de 5 Aars Forløb. Med disse Bemærkninger tillader jeg mig at anbefale Lovforslagets videre Fremme.

C. Rasmussen: Det er vel nu et Par Aar siden, at vi sidst havde Lejlighed her i Tinget til at beskæftige os med Apotekerforholdenes Ordning her i Landet, og jeg kan kun beklage, at den højtærede Minister ikke har fundet sig foranlediget til vedblivende at fremsætte Forslag om en endelig Ordning af Apotekervæsenet for Tinget. Thi det er sikkert, at paa Apotekervæsenets Omraade ere Forholdene af en saadan Beskaffenhed, at man maatte ønske at faa dem forandrede, saaledes at Befolkningen kan blive mere tjent dermed, end Tilfældet er nu. Da der nu imidlertid ikke er fremkommet noget Forslag om en endelig Ordning af Apotekervæsenet, er det forstaaeligt, at man fra anden Side søger at faa gennemført en stykkevis Reform af dette Forhold, søger at faa rettet de værste Skavanker ved den nu bestaaende Ordning. Det er da ogsaa dette, den ærede Forslagsstiller vil gøre et Forsøg

paa i dette Tilfælde. Hvor vidt det, han foreslaar, er det rette, skal jeg ikke udtale mig videre om, jeg skal kun sige, at jeg tror ikke, at denne Vej er saa absolut fremkommelig eller heldig. Jeg kan derimod godt forstaa, at særlig Farmaceuterne med Glæde ville hilse et Forslag af denne Beskaffenhed, da det jo i første Række vel kommer til at hjælpe dem og bevirke, at flere af dem, der have bestaaet den farmaceutiske Eksamen, kunde komme i selvstændige Stillinger. Fra Farmaceuternes Synspunkt er der intet at sige til, at de søge at skabe sig en bedre Stilling end den, de kunne faa ved at vedblive at staa som Medhjælpere i et Apotek. Men for os andre er der jo nogen Anledning til at se noget anderledes paa Sagen, se den, om jeg saa maa sige, noget mere fra et Samfundssynspunkt, om det for Samfundet i sig selv vilde være gavnligt at faa en Reform som den her foreslaaede, se, om der kan sikres de syge bedre Medicin, ved at man i Stedet for at have en Enke med en Bestyrer, faar en Mand, der driver Apoteket for egen Regning. Der er jo næppe Tvivl om, at naar man har en ansvarlig Person, der tillige er fagkyndig, har man noget større Sikkerhed i saa Henseende. Men Forholdet er jo dette, at for at faa dette gennemført, vil Staten ganske sikkert komme til at udrede ret betydelige Beløb i Begyndelsen. Den Fond, der i Henhold til Loven af 10de April 1895 er opsparet, er ikke ret stor og vil sikkert ikke strække synderlig vidt til Udredelse af Pensioner til de paagældende Enker. Det er derfor ganske naturligt, at Statskassen saa vilde komme til at spæde til, hvad der manglede, thi selv om Fonden nu ogsaa i Aaret 1905 mulig vilde have naaet en Størrelse af ca. 80,000 Kr., vil der i hvert Fald derigennem neppe kunne pensioneres mere end et Par Enker, og da samtlige de Indehavere af Privilegier, som ere Enker, skulle ophøre med Bedriften i 1905, vil der altsaa blive et temmeligt stort Antal at pensionere. Der er nemlig i Øjeblikket ca. 100 Apoteker med personlige Privilegier, men af disse ejes

Rettelser.

- Sp. 2809, L. 26 f. n.: „Overskud“, læs: „Overbud“.
 — 2860, L. 13 f. o.: „Eksport“, læs: „Import“.
 — 2862, L. 6 f. o.: „angiven“, læs: „modsatte“.